

Mladen Tomić

SAMOOBRANA

Činilo mu se da je od ponoći prošla čitava vječnost, ali znao je da se radilo tek o minutama. Nije više mogao čekati. Krenuo je.

Sve je bilo kako je rekao gazda Marko. Rešetkasta vrata između vrta i dvorišta bila su odškrinuta, psa nije bilo na vidiku, a svjetlo na garaži je pokazivalo put. Ulazna vrata kuće su bila otključana. Tiho se ušuljao unutra i u tili čas se našao na kraju hodnika. Posvijetlio je lampom i krenuo niz stube u podrum. Sef je pronašao i brže nego što se nadao, ali čim je počeo petljati oko brave, osjetio je hladnu cijev na sljepoočnici...

...

-Nemoj me ubiti, molim te. Ja sam samo sitni lopov. Slučajno sam se našao na krivom mjestu u krivo vrijeme.-začulo se iza piščevih leđa dok je ispisivao scenu u kojoj se gospođa Mihaela, domaćica kuće u koju je provaljeno, upravo spremala suprugovim pištoljem upucati ne baš agresivnog provalnika, kojeg je zatekla kako petlja oko njihovog sefa u podrumu.

-Ma, tko to govori?-upitao je zbunjeni pisac, pokušavajući utišati zvučnike, jer je mislio da glas dopire iz njih.-Ili sam prolupao, pa mi se pričinja...

-Ne pričinja ti se. To sam ja, provalnik. Molim te za život. Nekako sam se uspio oglasiti.-nastavio je glas, kružeći prostorom preko zvučnika koji se nisu dali utišati.-Inače ne mogu ništa ako ti to ne napišeš, ali sad sam uspio. Valjda od silne želje za životom, kakvim takvim.

-Hm, čudno.-smirio se pisac.-Kako misliš slučajno na krivom mjestu u krivo vrijeme, a sve ste isplanirali? Zaboravljaš da ja to znam.

-Imaš pravo, ali to nije razlog da me ubiješ.

-Nekog moram. Ipak se radi o krimi-priči. Ne mogu ženu, ne bi bilo fer.

-Ubi muža! On je kriv. Sve je isplanirao i mene unajmio. Mislim čak i da je namjerno slagao da nje nema doma, kako bi me zatekla u provali. Je li moguće da je tako podao?

-Moguće, ali sad to više neće ići.

-Misliš zato što sam ga pročitao...u stvari, vas... zapravo tebe!? Ti pišeš i smišljaš.

-Hm, da. Kažeš muža? Dobro. Ali onda se moraš spetljati s njom.

-Kako to misliš?

-Evo ovako...-rekao je pisac i latio se tipkovnice.

...i umjesto da ispuca metak ili cijeli spremnik u provalnika koji je petljao oko sefa s dragocjenostima, gospođa Mihaela je ispustila pištolj na pod, prišla mu i strasno ga poljubila, naprosto mu se bacivši u naručje...

-Koja logika?-začudi se provalnik, kao da mu nije bilo drago, a jeste, jer mu se domaćica odmah svidjela, onako plava i jedra u seksi spavaćici.-Zašto bi to učinila?

-Kako zašto?-nadovezao se pisac.-Pa, žena je. Tko još razumije žene. Ne treba joj poseban razlog. I još ako je povezala stvari da je muž sve smislio.

-Ali ja imam ženu.

-Ima i ona muža.

-Krasnog li muža. Unajmi lopova da ju opljačka

-Upravo tako.

-Shvaćam, ali volim svoju ženu i ne mogu joj to učinit'.

-Ne može sve biti savršeno. U stvari, može! Napisat ću da te vara.

-Sad sam još i rogonja! Ma, daj.

-Ma svi smo mi rogonje, samo neki to znaju, a neki ne...većina ne. Ali, bar imaš razlog da se spetljaš s domaćicom. A vidi ju, u najboljim godinama. Lijepa, zgodna, seksipilna...ako hoćeš, povećat ću joj grudi, guzu...promijeniti boju kose, ako ne voliš plavuše...

-Nemoj ništa! Savršena je ovako...nesavršena.

-A što onda čekaš, poljubi ju.

-Čekam da napišeš.

-A da, ne ide bez toga. Ali kako si mi se onda obratio?

-Bio je život u pitanju.

-Da, to je prilično poticajno.-shvatio je pisac, pa nastavio tipkati.

...Gledajući ju onako zanosnu i podatnu, kose lagano raščupane, zbunjeni provalnik se pribrao i sjetio se kako ga je vlastita supruga prevarila s vodoinstalaterom.

Pomalo ljutit i prilično odlučan, prihvatio ju je čvrsto oko struka i strasno poljubio u usta, zaboravivši potpuno na sef i dogovor s njenim mužem.

No, njihov zanos iznenada je prekinut. Ulazna vrata su se otvorila, tiho, ali dovoljno glasno da ih se čuje, a prigušeni koraci su postajali sve bliži. Netko je silazio. Škripa stepenica je na trenutke bila jeziva. Vrata su se otvorila i na njima se pojavila silueta.

-Mihaela, dušo, jesi li tu? Što se događa?-upitao je gospodin Marko, domaćin i suprug.-Učinilo mi se da čujem neko komešanje. Je li sve u redu. Mislio sam da je netko provalio.

No, umjesto odgovora, podrumom se prolomio prasak. Pucanj je odjeknuo tako glasno da se skoro nije ni čulo kad se tijelo Markovo stropoštalo podno stubišta.

-A što sad?-upitao je provalnik, malo preglasno jer uopće nije čuo sam sebe, iako je prostor ispunila tišina.-Kako sad ovo objasniti policiji? Zašto si ga ubila?

-Nisam, promašila sam ga. Pucala sam u strop. Ne znam zašto je pao.

-Možda od straha, instinktivno...ali ne diže se.

-Možda je srce.

-A možda je i živ.

-Provjeri.

Nije bio živ, provjerili su zajedno, a potom i zaključili.-Srce!

-Savršeno.-dodala je Mihaela.-Dobit ću dobro osiguranje.

-Onda ja idem da me policija ne zatekne.-bio je logičan provalnik.

-A ne, dušo, ne ideš.-rekla je Mihaela.-Svjedoci mi ne trebaju...ali opravdanja... da.

Shvativši da mu život ponovo visi o kocki, provalnik se obratio piscu:

-Stani, rekao si da ću preživjeti ako se spetljam s njom.

-Žao mi je, ali ovako je efektivnije, a ja sam samo nepoznati pisac željan slave...

...Gledajući potencijalnog ljubavnika ravno u oči, zaustavljajući suzu na rubu trepavice, Mihaela je pritisnula okidač...

-Bang! Bang! Bang!

I dok se provalnikovo tijelo rušilo na pod pokraj suprugovog joj, slobodnom rukom si je potrgala spavaćicu, a onda naglo udarila glavom u zid. Arkada joj je pukla i krv je potekla preko sklopljenog oka niz obraz...

Naravno da je bilo u samoobrani.